

Molnár Edit

Emléktöredékek Weöres Sándorról

Más volt, mint a többi író, költő. Halk beszédű, látszólag szerény, de érződött erkölcsi magatartásának szilárdsága, mindig hú volt önmagához. Bölcsességét csodáltam.

A hatvanas években fényképeztem először a Törökvészi úti társasház tágas, napfényes lakásában. Én megilletődött és kissé zavarban voltam. Ő természetesen viselkedett és várakozva nézte, hogyan szedem elő táskámból a fényképezőgépet. Felesége, Károlyi Amy költőnő kedvesen kérdezte: kávét vagy teát iszol? Többdioptriás szemüvege mögül meleg tekintete megnyugtató. Elkezdtem a munkámat, jobbról-balról, előlről-hátulról fényképeztem, türelmes volt, néhány szót váltottunk. Én egyre otthonosabban éreztem magam, elkezdtem a *Tündér* című versének két sorát mondani, Bóbita, Bóbita táncol, körben az angyalok ülnek, és rájuk mutattam. Mosolyogva hallgatták, folytatni akartam, de megakadtam, nevetve mondtam, az unokáktól tanultam. Szedelőzködtem, mondván, biztosan el is fáradtak. Nem tiltakoztak. Még nem is látta a kertünket, mondta a felesége, és hozzátette: Sándor, ahogy teheti, kiül, és ott dolgozik. Néhány házzal arrébb, csendes mellékutcában hagyományos léckerítés, a kertben gyümölcsfák bontogatták rügyeiket. Középen házilag készült kis padocska, kellemesen sültött a márciusi nap. Csend, nyugalom, csak a kis cinkék röpködtek – nyitni kék, nyitni kék – csicseregtek. Ültünk a kertben, távol minden civilizációs zajtól. Később, amikor felépiült házuk, ott fényképeztem a körtefa alatt, ülve a fűben, teleszedett szatyorral. Gyönyörű őszi napsütés volt, mindenki hallgatott, én kellemesen elbágyadtam és a Bóbitát idéztem: Bóbita álmos, elpihen az őszi leveleken.

Vége volt a hangversenynek a Zeneakadémián. Indultunk hazafelé, akkor mondták barátaim: Most megyünk Sanyikáékhoz. Ők így hívták Weöres Sándort. – Gyere velünk! – invitáltak. – Most? – néztem rájuk csodálkozva. – 10 óra is elmúlt, ilyenkor vendégségbe menni? – Ugyan – mondták nevetve –, ők ilyenkor élnek életüket. Különös hangulata volt a lakásuknak éjjel. Égtek a lámpák, a Kínából hozott lampionok is. Amy főzte az eredeti, finom kínai teát, az illata belengte a szobát. Kis csészékből ittuk kortyolgatva, mint a kínaiak. Egyre élénkebb lett a társalgás, Weöresék lelkesen mesélték kínai élményeiket, látván a több ezer éves kulturális értékeket, a régi papírtekercseket, az egykoron élt költők kézírásait. Sándort mint költőt, műfordítót hívták meg Kínába. Az ő lelke közel állt a kínai bölcselőkhöz, a kínai szemlélethez. Hajnali fél négy volt, kinéztem az ablakon, kémleltem a szembeni házak kéményeit, hogy látom-e ezen az éjszakán a tejes embert a kéményen üldögelni, vagy az ereszről, mint ezüst, szállni a kövér Vakos nénit. Az *éjszaka csodái* című versét éreztem azon a különös éjszakán.

